Написав Діана Парипа
Вівторок, 29 березня 2016, 06:33

Мама люба моя... Перше слово дитини...
В цьому слові захована дивна краса.
Воно душу мою зігріває невпинно,
Воно – світло, що віру дає в майбуття.

Як, буває, я часом в житті знемагаю,
Як на серце прийде і печаль, і журба,
Мама дивні слова заспокоєння має
І завжди нагадає про слово Христа.

І хай віють вітри, буревій, перешкоди,
Хоч життєва стежина невідома мені,
Моє серце пораду у мами знаходить,
Вона знає і радощі, й болі мої.

Це вона, моя мама, до Бога взиває,
І з очей її сльози ідуть в тишині.
Це за мене завжди вона Бога благає,
Щоб не дав спотикнутись мені у житті.

І тепер сумнів душу мою не тривожить,
Як я рада, матусю, що ти в мене є.
Благодать хай на тебе зливається Божа,
Як сади навесні, так життя хай цвіте.

Ти прости за мої необдумані вчинки,
Як я вдячна за ласку твою й доброту…
Ти не знаєш ніколи для себе спочинку...
Я люблю тебе, рідна матусю, люблю...

Тоді сонце стає усміхатись ясніше,
І яскраво так сяє у небі зоря…
Найдорожча, найкраща моя, найрідніша,
Усі квіти землі принесу тобі я!

19.03.2005